

Oplyser den smittede klart til sin seksualpartner om at være hiv-smittet, og ønsker partneren alligevel at gennemføre kønsakten ubeskyttet, kommer domfældelse efter bestemmelsen heller ikke på tale. På tilsvarende måde vil en narkoman, der udlåner brugte sprøjter og kanyler til en anden med oplysning om at være hiv-positiv, ikke kunne dømmes, hvis modtageren uanset denne viden beslutter sig for at anvende injektionssprøjten eller kanylen. Et gyldigt samtykke fritager således for, at der kan dømmes efter den foreslåede bestemmelse.

Det er en betingelse for at kunne dømmes efter bestemmelsen, at der voldes »fare« for, at nogen smittes med den livstruende og uhelbredelige sygdom. Er der således tale om et ubeskyttet samleje mellem to personer, der begge er hiv-positive, kan ingen af dem (på ny) smittes med sygdommen, og ingen af dem kan derfor ifalde strafansvar. Viser en hiv-test af forurettede på tidspunktet for sagens pådømmelse, at forurettede er hiv-smittede, må det afgøres ud fra en sædvanlig bevisvurdering, om forurettede må antages at have været hiv-smittede på det tidspunkt, hvor samleje mv. med gerningsmanden fandt sted, eller om smitten må antages at være påført ved samleje mv. med gerningsmanden senere.

Også andre end den, der selv er hiv-smittede, kan dømmes efter bestemmelsen. Tænker man sig således en person, der medvirker til, at en hiv-smittede har ubeskyttet samleje med andre velvidende, at den pågældende er smittet, kan der efter omstændighederne dømmes for medvirken, jf. § 13. På tilsvarende måde kan efter omstændighederne en rask person dømmes efter bestemmelsen, hvis den pågældende med forsæt hertil medvirker til et overfald, hvor den overfaldne stikkes med en hiv-inficeret injektionssprøjte.

Det er en betingelse for at dømmes efter bestemmelsen, at der skabes fare for »smitte« med den livstruende og uhelbredelige sygdom, typisk aids. Faren skal imidlertid ikke som efter § 90, stk. 2, være nærliggende. Heri ligger, at fare for smitte skal være åbenbar og væsentlig. Risikoen for overførsel af smitte ved ubeskyttet samleje eller tilsvarende homoseksuelt forhold ligger antagelig under 1 pct. Denne smitterisiko kan ikke med sikkerhed siges at være nærliggende i den nævnte betydning. For også at kriminalisere sådanne ubeskyttede samlejer mv. mellem en hiv-smittede og en rask person anvendes i bestemmelsen alene udtrykket fare.

Det er heller ikke en betingelse for bestemmelsens anvendelse, at det kan bevises, at offeret i det konkrete tilfælde er blevet smittet. Det er tilstrækkeligt, at det bevises, at gerningsmanden har foretaget en handling

eller undladelse, der typisk er farlig ved at skabe risiko for smitte af den i bestemmelsen nævnte karakter, f.eks. at en hiv-smittede har haft ubeskyttet samleje.

Sygdommen skal som nævnt være »livstruende og uhelbredelig«. Det foreslås i *stk. 4*, at justitsministeren bemyndiges til, efter forhandling med ministeren for sundhed og forebyggelse, at fastsætte, hvilke sygdomme der er livstruende og uhelbredelige. I første omgang vil det alene blive fastsat, at bestemmelsens omfatter aids og smitte med hiv-virus. Også andre sygdomme kan imidlertid tænkes at blive omfattet på et senere tidspunkt.

Det er en betingelse for at dømmes efter den foreslåede bestemmelse, at der foreligger »forsæt«. Forsættet skal omfatte alle elementer i gerningsbeskrivelsen. Dette indebærer eksempelvis, at gerningsmanden skal vide eller anse det for overvejende sandsynligt (sandsynlighedsforsæt), at der foreligger en smitterisiko. Er den pågældende testet for hiv-virus og fundet positiv, er denne betingelse selvsagt opfyldt. Selv om dette vil være den typiske situation, er det dog ingen ufravigelig betingelse for at kunne dømmes efter bestemmelsen, at det kan bevises, at der har været foretaget en hiv-test. Også i tilfælde, hvor det på anden måde med den fornødne sikkerhed kan godtgøres, at den pågældende har vidst eller bestemt antaget at være hiv-smittede, kan det komme på tale, at dømmes efter bestemmelsen. Som eksempel kan nævnes en læge, der er smittet med hiv-virus, og som selv – uden en hiv-test – er klar over dette, eller en person, der er bekendt med at have alle klare symptomer på aids i udbrud, men som ikke er testet.

Gerningsmandens forsæt skal endvidere omfatte spørgsmålet om, hvorvidt den forurettede var ikke-smittede på gerningstidspunktet. Den retlige betydning af eventuelle faktiske vildfarelser med hensyn til forurettedes helbredstilstand på dette punkt må afgøres efter den almindelige forsætlære.

Som ovenfor nævnt kan det komme på tale at dømmes en person, der medvirker til overførsel af smitte. Her er forsætkravet opfyldt, hvis det med den fornødne sikkerhed kan godtgøres, at den pågældende var bekendt med smitterisikoen, også selv om der ikke foreligger bevis for, at vedkommende var gjort bekendt med resultatet af en test for hiv-virus.

Forsættet omfatter også hensynsløsheden. Dette indebærer, at en person, der søger at hindre udbredelsen af smitte, men hvor dette af grunde, der ikke kan tilregnes ham, mislykkes, ikke kan dømmes. Tænker man sig således en hiv-smittede person, der har samleje med en anden under anvendelse af kondom, men hvor